

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. augusta 2008 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kanderu a sudcov JUDr. Pavla Tomana a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci proti obvinenému **J. G.**, pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, a iné o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. novembra 2006, sp. zn. 5 To 311/2006, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **J. G.** **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol odvolanie obvineného **J. G.** (ako aj odvolanie poškodeného **J. S.**) podaného proti rozsudku Okresného súdu v Lučenci zo dňa 25. júla 2006, sp. zn. 2 T 200/05, ktorým bol obvinený **J. G.** uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Za to mu bol uložený podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. a § 53 ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, úhrnný peňažný trest vo výmere 6 000 Sk. Súčasne mu bol pre prípad úmyselného zmarenia tohto trestu ustanovený podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden mesiac.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, bol obvinený zaviazaný na náhradu škody poškodenému **J. S.** vo výške 4 101 Sk a so zvyškom nároku bol poškodený odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných (§ 229 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Obvinený J. G. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu krajského súdu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení svojho dovolania uviedol, že bol súdom odsúdený bez toho, aby bola preukázaná jeho vina, pretože svojim konaním naplnil všetky znaky nutnej obrany nakoľko v čase incidentu odvracal útok proti jeho telesnej integrite zo strany psov poštvaných na neho poškodeným J. S.. Pripustil, že pri zmätočnej situácii mohol udrieť poškodeného, o čom však nemá vedomosť a takéto jeho konanie vylučuje protiprávnosť jeho činu.

V prvej časti odôvodnenia svojho dovolania obvinený rozviedol priebeh incidentu s poškodeným, pričom dôvodil, že jeho psy boli vycvičené a schopné útočiť na základe pokynov, nebývali vždy uviazané, ale často sa voľne pohybovali na ulici. Z výsledkov dokazovania vyplýva, že tieto psy už aj v minulosti útočili na ľudí. S týmito skutočnosťami sa súdy nevysporiadali a pri hodnotení dôkazov na ne neprihliadali, čo v konečnom dôsledku malo za následok kvalifikáciu jeho konania tak, ako je to uvedené vo výrokových častiach napádaných rozhodnutí.

V ďalšej časti odôvodnenia dovolania prezentoval obvinený názor, že v danom prípade došlo k nesprávnomu právnomu posúdeniu, pričom vyjadril pochybnosť, či došlo k naplneniu všetkých formálnych znakov objektívnej stránky trestného činu. V tejto súvislosti poukázal na výsledky vo veci vykonaného dokazovania (znalecký posudok znalca MUDr. J. K., výpoveď MUDr. A. K.), z ktorých je zrejmé, že poškodený utrpel iba ľahšie poranenie bez komplikácií a následkov, a ktoré spochybnili závery ošetrojúceho lekára. Vzhľadom na výsledky dokazovania vo svojom súhrne necháva na zváženie dovolacieho súdu, či konanie obvineného naplnilo aj materiálnu stránku stíhaných trestných činov a súčasne prezentoval názor, že stupeň nebezpečnosti jeho činov pre spoločnosť je nepatrný.

Tretí bod, v ktorom dovolateľ vidí pochybenie súdov je v absencii subjektívnej stránky ako ďalšieho obligatórneho znaku skutkovej podstaty stíhaných trestných činov, pretože dokazovaním nebolo preukázané jeho úmyselné zavinenie smerujúce k ublíženiu na zdraví, resp. k výtržníctvu.

V závere dôvodov dovolania obvinený namietal súdmi nesprávne hodnotenie niektorých konkrétnych, vo veci vykonaných dôkazov, selektívne a výlučne v jeho neprospech najmä svedeckých výpovedí L. K., J. K., E. S., lekárske správy, znalecké posudky ako aj ďalšie dôkazy. Z dvoch verzií priebehu skutkového deja prvostupňový súd rozhodol len na základe výpovede poškodeného, pričom s jeho výpoveďou sa riadne nevysporiadal. V danej súvislosti poukázal na to, že on sám je osobou bezúhonnou, s dobrou povest'ou v mieste bydliska a naproti tomu poškodený J. S. je osobou s konfliktnou a agresívnou povahou so zlými susedskými vzťahmi a v tomto smere poukázal na výpovede svedkov L. K. a M. Š.

Okresný súd nerešpektoval procesné pravidlo „in dubio pro reo“, pretože keby vychádzal z verzie pre obvineného priaznivejšej musel by rozhodnúť o jeho oslobodení spod obžaloby.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona a napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici a rozsudok Okresného súdu v Lučenci zrušil, vec vrátil prvostupňovému súdu aby túto v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Súčasne v zmysle § 388 ods. 2 Tr. por. navrhol aby dovolací súd prikázal predmetnú vec na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Poškodený J. S. vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že dovolanie považuje len za spôsob vyvolávania prieťahov v súdnom konaní. Skutočnosti uvádzané v odôvodnení dovolania sú nepravdivé, pričom podrobne poukázal na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Lučenci vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že podľa jeho názoru nie sú dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. splnené, keďže preukázaný priebeh skutkového deja a spôsobený následok vyvracajú argumenty obvineného. Jeho námietky týkajúce sa vierohodnosti svedkov boli v súdnom konaní v rámci rozsiahleho dokazovania vyvrátené. Pretože považuje rozsudok Okresného súdu v Lučenci i uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici za správne, navrhol aby dovolací súd dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici ako odvolacieho súdu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie obvineného J. G., podané proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie podal obvinený prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolania došlo na Okresnom súde v Lučenci, t.j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda, a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda na to, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený J. G. v rámci dovolacích námietok spochybňuje právne posúdenie konania obvineného poukázuc na konkrétne skutkové okolnosti prípadu ako aj na nedostatočné hodnotenie dôkazov (najmä výpovedí svedkov) a domáha sa v konečnom dôsledku oslobodenia spod obžaloby s poukazom na to, že konal v obrane pred útokom poškodeného (resp. jeho vycvičených psov) a nemal úmysel spôsobiť tomuto zranenia. V naznačenom rozsahu obvinený namieta pochybenia, v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi, a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov. Pritom sa obvinený domáha tak podstatnej zmeny skutkových záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stíhaný skutok - ublíženie na zdraví a výtržníctvo nezavinil, napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por., je že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití

iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je teda mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného J. G. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ako aj trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (spáchané v jednočinnom súbehu), zo spáchania ktorých trestných činov bol obvinený uznaný vinným.

Na základe vyššie uvedeného možno teda zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť

podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci, bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku, alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného, nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. d/ Tr. por. dovolanie obvineného J. G. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 27. augusta 2008

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová

JUDr. Jozef K a n d e r a , v. r.
predseda senátu